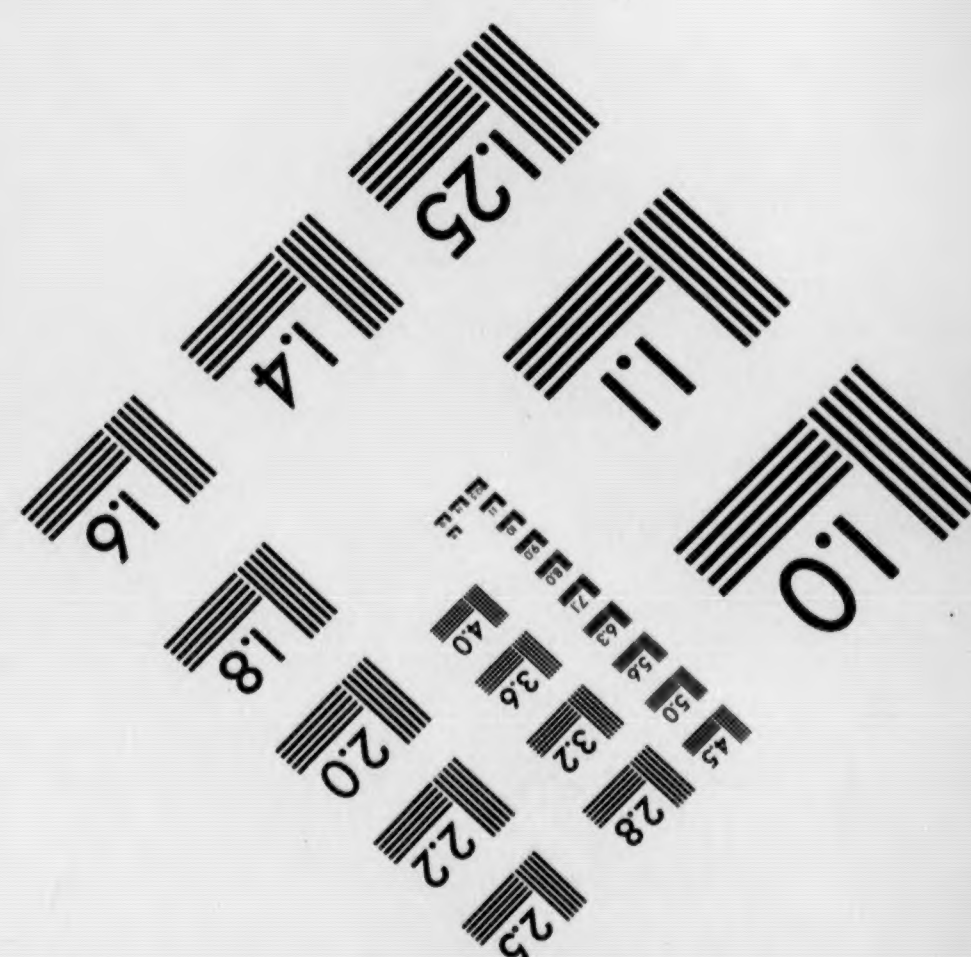
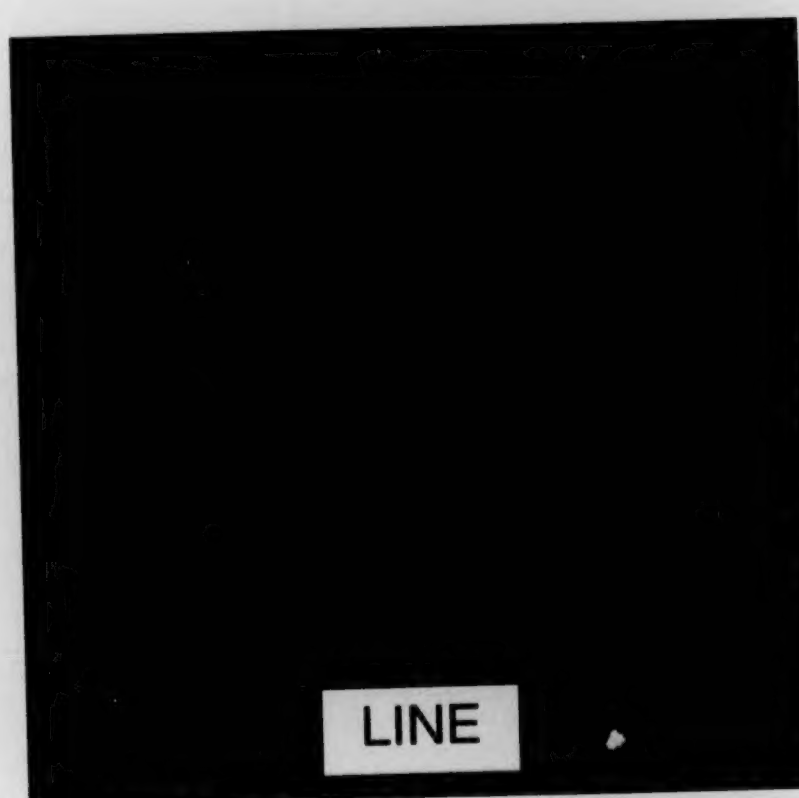
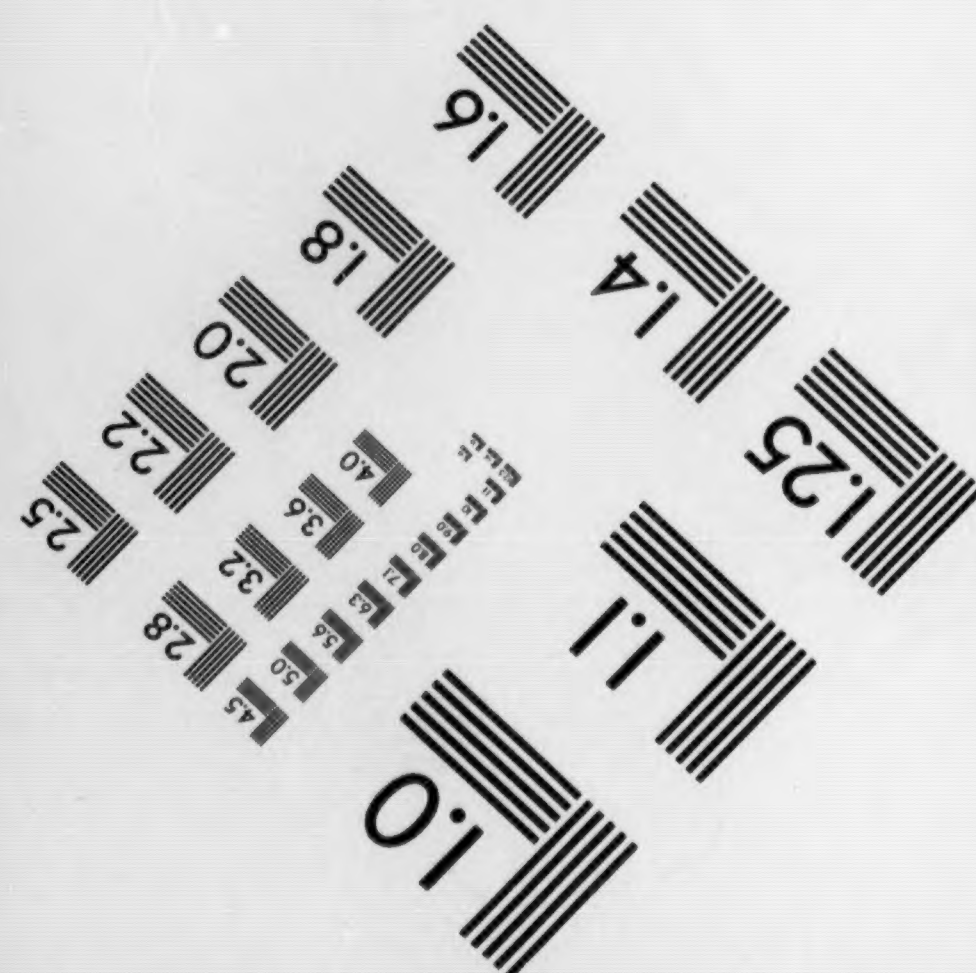
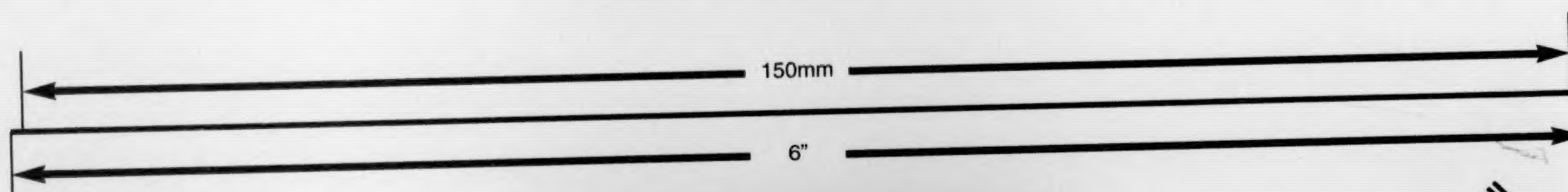
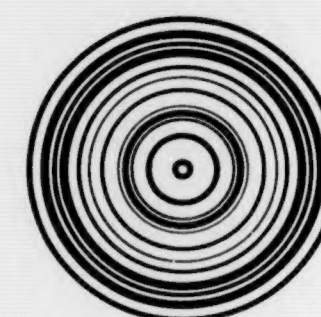
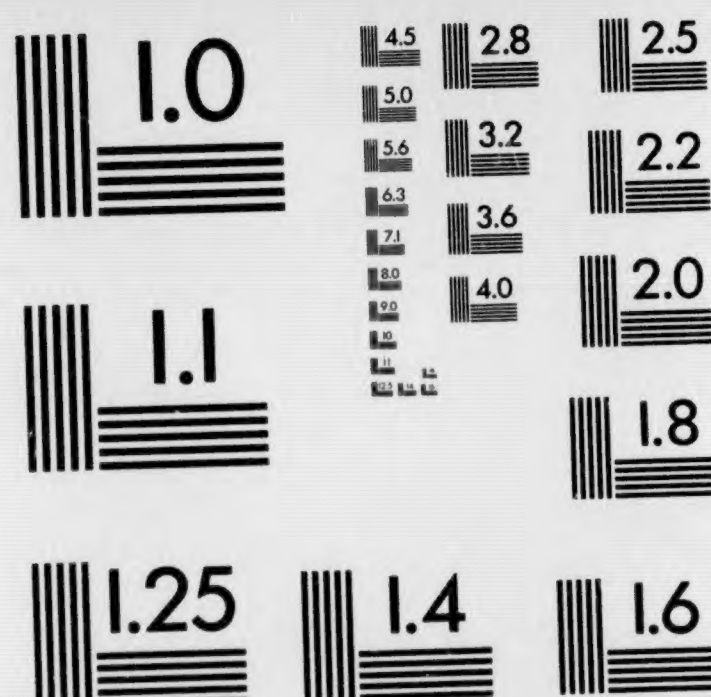
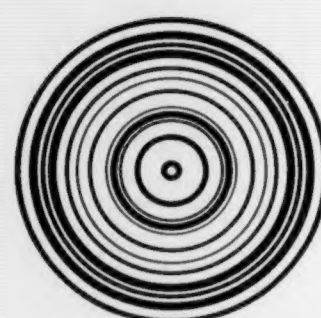
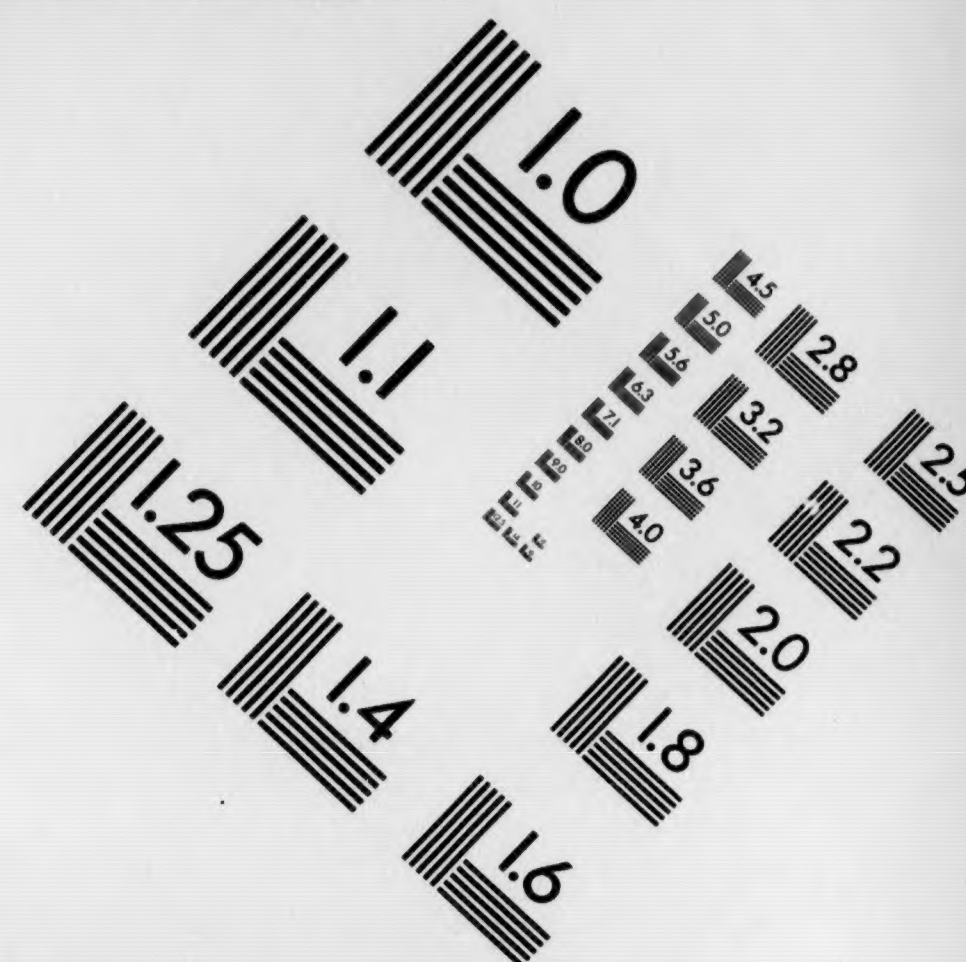
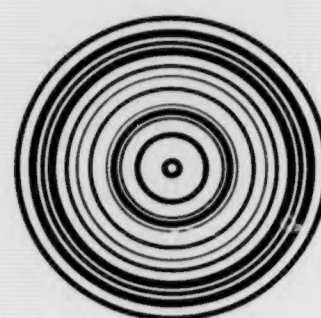

START

Note: This target is intended for routine quality control checking and uniformity.
It is not to be used for certification of meeting any ANSI or ISO Standards for image quality requirements.

Note: To record background density, use a blank sheet of white paper.

Document Imaging
EASTMAN KODAK COMPANY
Rochester, New York 14650
1-800-232-8811

DOCUMENT
IMAGING

1870-1871

John Smith

1870-1871

Microfilmed 2005
By the
Center for Jewish History

For
YIVO Institute
For Jewish Research

NEW YORK, NY

Reproduction may not be made
without permission.

YIDDISH DRAMA

PRESERVATION

PROJECT

YIVO
LIBRARY

REEL

Y-2005-1899.26

Tenenboym, Y.

"Vest nisht gehn in ha-

Zamir arayn!" :

komedye in eyn akt .

Varsha, 1920.

BIBLIOGRAPHIC RECORD TARGET
YIVO INSTITUTE FOR JEWISH RESEARCH

Master negative Storage Number Y-2005- 18 99. 26

Tenenboym, Y.
"Vest nisht gehn in ha-Zamir arayn!" : komedye in eyn akt .
Varsha : Drukarnia "Express", 1920.
16 p. ; 18 cm.

1. Yiddish drama.--lcsh.
I. Poland-*Warsaw*

ID : NXYH04-B904
CALL #: /65459

CC: 9114 DCF: [HBR]

Reduction ratio _____

X 10.0

ה.ע.

י. סענענבוים:

„וועסט נישט געהן אין הזמיר אריין!“

קאמעדיע אין איין אקט

ווארשא

2165459

י. מענענבוים.

„וועסט נישט געהן
אין הומיר אריין!“

קאמעדיע אין איין אקט.

ספעציעל געשריבען צום 10-יעהריגען
יובעליאום פון דער געזעלש.
„יודישע קונסט“
אין שעדלעץ.

ווארשא-1920

זעצערײַ ש. רעדליך ווארשא גאזאָל-פּײַע 69

MADE IN POLAND

אַנשטאַט אַ פאַרוואַרט.

בכדי צו פעראייביגען דעם אַנדענקען פון דעם
צעהן-יעהריגען יובילעאום פון דער געזעלשאַפֿט,
ווי אויך אלס אַנערקענונג אין דאַנקבאַרקייט דעם
ה' י. טענענבוים פאַר זיין אונערמידליכער צעהן-
יעהריגער ליטעראַרישער און דראַמאַטישער טעטיג-
קייט פאַר דער געזעלשאַפֿט, גיבען מיר אַרויס דעם
איינאַקטער „וועסט נישט געהן אין הומיר אַריין!“
וועלכער שפיגלט אָב אין זיך אין אַ געוויסער מאָס
דעם אַמאָליגען צווישען-עלטערן-און-קינדער-קאַמף,
וואָס איז אַזוי כאַראַקטעריסטיש פאַר יענע „קול-
טור-קעמפערלעך“, וואָס איז גערופענע „הומיר-מיידלעך“,
וועלכע האָבען פערנומען אין דער פרייהלינגס-צייט
פון דער געזעלשאַפֿט „יודישע קונסט“ אַזא אַנ-
געזעהען אַרט (הגם די לעצטע זענען אויך איצט
אין די יודישע שטעטלעך נישט אַזא גרויסע זעל-
טענהייט).

געזעלשאַפֿט
„יודישע קונסט“
שטעטלעך.

אַרויסגעגעבען דורך דער געזעלשאַפֿט
„יודישע קונסט“ אין שטעטלעך.
1920

Druk — B-ci Lewin Epsztein Pawia № 38 €

אויסגעפיהרט דורך דער דראמאטישער
סקעציע צו דער געזעלשאפט אונטער
דער רעזשי פונ'ם אויטאר.

פערזאנען:

הירש-בער - א יוד מיט א געדיכטער שווארצער בארד.
פון א יאהר פערציג.

שרה-לאה - זיין ווייב - א יודענע מיט א טשויק; די
זעלבע יאהרען.

שלמה'קע - זייער זוהן, א חסיד'ישער בחור, א ביסעל
א היינט-וועלטיגער - אכטצעהן יאהר.

צביה - זייער טאכטער - פרעטענדירט אויף א'אינטעלי-
גענטקע - זיבעצעהן יאהר.

פאליציאנט.

ארט-שערלעך, צייט-צעהן יאהר צוריק.

(א מיטעל-שטוב, גאנץ איינפאך מעבלירט, לינקס א טהיר
אין די איבעריגע צימערען אריין, אין הינטערגרונד א טהיר מיט
א פאנעל מיט א גאס אריין, צווישען זיי א שוידען-שענקעל מיט
ספריים. א'אלטמאדישע קאמאדע. אין מיטען שטוב א טיש מיט
שטוהלען. הערש-בער מיט שלמה'קען זיצען ביים טיש צו
אפגעגעבן גמרות און לערנען. הערש-בער אין א יארמאקע און
דער קאפאטע. לינקס צו זיצט שרה-לאה און שילט קארטאפּעל.
ווארפט זיי אין א קובעל אריין, וואס שטעהט נעבען איהרע
פיס, כאפט אפ א דרימלעל.)

הערש-בער (בלויבט שטעהן א היילע אין מיטען לערנען. קוקט
אויפ'ן האנד-וויגער און מורמעלט שטיל שאקלענדיג מיט'ן קאפ): שוין עלף א
וויגער, דאס טעכטערל איז נאך אלץ נישטא.
שרה-לאה: מסתמא וועט זי באלד קומען (טשאכעט זיך און
דרימלעלט למכת אמן).

שלמה'קע: א! זי וועט אזוי גיך נישט קומען, ס'איז
היינט א טאג-אָווענד אין הזמיר. הלואי קומט זי פיר א וויגער.
הערש-בער: הערסט? א טאג-אָווענד. שעפ נחת פון
דיין טאכטער (בעמערקט זיי זי דרימלעלט, שרייט הייך) שרה-לאה!
שרה-לאה!

שרה-לאה (כאפט זיך אויף): וואָס הירושעסטו! אזוי? כ'בין
דאָך נישט טויב.

הערש-בער: הער דאָס נחת פון דיין צביה'לען.
שרה-לאה (מיט כעס): ער ווייסט דאָרט, וואָס ער באַטש-
קעט.

שלמה'קע: יא, יא, וואָלט זיך שוין זאָרגען, וואָס איך
ווייס נישט.

הערש-בער: גוט דערלעבט, האָ? אַנטקעגען וואָס,
ס'איז וואויל דעם טאָטען. (לערנט הייטער מיט שלמה'קען. נאָך אַ קליינער
היילע לערנען) וואָס זאָל איך טהון, אַז ס'איז קיין מאַמע נישט.
וואָלטו געווען אַ מאַמע, ווי איך פערשטעה, וואָלט גאָר אַנדערש
געווען (לערנט הייטער).

שרה-לאה: נאָר די מאַמע איז איהם גרויס אין די
אויגען.

הערש-בער: דו זאָלט ויין אַ מאַמע, אַזאַ מויד קומט
צו געהן, לעגט מען איהר אַנידער און מען פוטשקעט איהר
אַריין אַ פופציג ראַפניקעס למען ידען, אַז זי זאָל וויסען, אַז
זי האָט טאָטע מאַמע ביז הונדערט און צוואַנציג יאָהר און נישט
זיין קיין סאַמע-וואָלען.

שרה-לאה (שאַקעלט מיט'ן קאָפּ און שמייכלט ביטער): רעדט
שוין בעסער נישט קיין נאַרישקייטען, דו ווייסט שוין גאָרנישט
וואָס דו רעדסט. אַ פלה-מיידעל הייסט ער, הע, הע... וואָלט
זיך געמעגט שעמען אין דיין ווייטען האַלז אַריין.

הערש-בער (נאָך אַ היילע לערנען): אַזאַ מויד זאָל נישט
וויסען, אַז זי דאַרף מורא האָבען פאַר עלטערן. נו, נו. (לערנט
אַ היילע און שטעלט זיך אָפּ) גוואַלד, כ'פערשטעה נישט, ווי האָט
מען נישט מורא אליין אַהיים-צוגעהן אַזוי שפעט ביינאַכט. אַ
שבור'ער גוי, אַ זעלנער.

שלמה'קע: ניין, ער פיהרט איהר אָפּ.
הערש-בער: ווער?
שלמה'קע: ער, ווי הייסט ער? חנה לאַקש, דער בלע-
סער זייגערמאַכער.

הערש-בער: ווער? אַ זייגערמאַכער? נו, שרה-לאה, גוט
דערלעבט, האָ?

שרה-לאה (האַלב פערשלאָפען): וואָע?
הערש-בער (אין כעס): וואָע! האַלט נור אין איין כאַ-
ליען. הער נחת פון דיין טאָכטער, האָט שוין אַ זייגערמאַכער.
שלמה'קע: אַ הויכער, מיט אַ האַרבאַטער נאָז, אַט אזוי
אַ (פערבייגט מיט'ן פֿינגער די נאָז) פוי. ס'איז מאַוס צו קוקען אויף
איהם. אַ פאָנפאַטש.

שרה-לאה (צו שלמה'קען מיט כעס): אפשר וואָלטו שוין
פערשטומט געוואָרען. זעה נאָר, ווי ער האַלט אין איין מסר'ן
אויף איהר. זי וועט נאָך זיין אַזאַ לייט, ווי דו, האָב נישט קיין
מורא, מיין גן-עדן-פיהרער. ס'פערדריסט דיר אפשר, וואָס מען
לאָזט דיר נישט אַריין?

שלמה'קע: אַ, זעהסטו, ווען כ'זאָל וועלען אַריינגעהן,
נעהם איך אַנאיינטריטס-בילעט און פטור (לערנען ביידע הייטער אַ
לענגערע וועלע).

הערש-בער (קוקענדיג אויפ'ן זייגער מיט אונגעדולד): זעה נאָר,
ווי מ'זעהט איהר נאָך אַלץ נישט, כ'זיך, ווי אויף שפילקעס.
כ'קאָן שוין נישט איינזיצען (הויבט זיך אויף). כ'מוז געהן נאָך איהר.
(צו שלמה'קען) וואו איז עס?

שלמה'קע: אויף דער פלאַריאַנסקע גאַס ביי אַשר קראַ-
מאַש, אויפ'ן ערשטער שטאָק, באַלד אין טויער; וועסט הערען
שפילען, וועסטו וויסען.

שרה-לאה: וואָס טהוט זיך מיט דיר? וואוהין געהסטו?

מ'וועט דאך לאכען פון דיר אין די פויסטען אריין.
 הערש-בער: זאלען זיי לאכען מיט די זייטען, א דאגה
 האב איך. גויים. (געהט אב אין א צווייטען צימער).
 שר-ה-לאה: ווארט, וועסט שוין קריגען פון איהר, זאל זי
 נאך קומען.
 שלמה'קע: א שפאט האב איך מורא פאר איהר, האסטו
 געהערט. זאל זי נישט טאנצען מיט קיין יונגען.
 שר-ה-לאה: וועסט שוין האבען פון איהר א פארציע,
 ווארט.
 שלמה'קע: כ'העלף איהר לאכען.
 הערש-בער (קומט אריין אנטהענדיג די קאפאטע): אוי, וועט
 זי לייווען פון מיר, יודען, וועט זי כאפען פון מיר א פסק, וועט
 זי מיר האבען צו געדענקען, די האר פון קאפ וועל איך איהר
 אויסטארלען.
 שר-ה-לאה: כ'זאג דיר, דו זאלסט נישט מאכען קיין
 לייטישע געלעכטער, דו זאלסט נישט געהן, הערש-בער, מ'וועט
 דאך פון דיר חווק מאכען.
 הערש-בער (אנטהענדיג דאס היטעל אויף דער יארמאלקע):
 כ'פרעג נאך זיי א סך, די פושעים (געהט צו דער טהיר).
 שר-ה-לאה (הויבט זיך אויף): טהו אויס די יארמאלקע, ס'איז
 דאך גלאט א חרפה פאר מענטשען.
 הערש-בער (נעהמט אפער די יארמאלקע פון אונטער'ן היטעל און
 לעגט זי אין קעשענע): אוי, וועט זי קריגען פון מיר, וועט זי
 קריגען. (קושט די מזוזה אב).
 שלמה'קע: (פאטשט אין די הענד און רייבט זיי פאר פרייד, און
 טערטאנצענדיג פון ארט): וועט זי כאפען א עליה, וועט זי כאפען
 פעטש, יודען בני רחמנים, וועט זי לייווען, מעהר ווי א יודישער
 קרעמער פון א קאזאק.

שר-ה-לאה: זעה נאך די גדולה זיינע, א בראך האסטו
 נאך דיר. באנדיט דו א ברודער זאל און מסר'ן אויף א שוועס-
 טער. וויפיל שוועסטער האסטו עס? א קלאג נאך דיר.
 שלמה'קע: פארוואס זאל זי דארטען טאנצען און לאנג?
 א שאד די קאמאשען.
 שר-ה-לאה: ווארט, זאל זי נאך קומען, וועסט שוין
 קריגען פון איהר.
 שלמה'קע: א, זעהסטו, האב איך מורא פאר איהר, וואס
 קאן זי מיר טהון? וועל איך נישט האבען פון איהר דאס, וואס
 כ'האב.
 שר-ה-לאה: נו, נו, וועסט שוין זעהן. (מ'הערט הינטער דער
 טהיר צביה'ס שטימע זינגען א האלס) א, זי געהט שוין, אבי ער איז
 איהר געגאנגען זוכען. (דרוקט שלמה'קע מיט'ן פינגער) כ'מוז איהר
 אלצדינג דערצעהלען.
 שלמה'קע: זאלסט מיר מעהר נישט אבטהון, כ'האב א סך
 מורא פאר איהר,
 צביה (קומט אריין האלב טאנצענדיג, טהוט אויס דעם חוט במם
 שפיגעל, אונטערזינגענדיג זיך נאך אלץ דעם האלס).
 שר-ה-לאה: האסט נישט געטראפען דעם טאטען?
 צביה (בלמבט שטעהן מיט ערשטוינונג): וואס? ווי הייסט דעם
 טאטען?
 שר-ה-לאה: ווי ארום ביזטו געגאנגען?
 צביה: וואס הייסט ווי ארום? דורך דער ווארשאווער
 גאס.
 שר-ה-לאה: האט ער געמוזט געהן דורך דער פיענקער.
 ער איז דיר געגאנגען זוכען אין די "זומע" אריין.
 צביה (אין א שטאלצען בייזען טאן): וואס? הער נאך דא.

וויסט ער איו מיר געגאנגען זולען אין הזמיר אריין? אויף וואס פאר א גרונד-מאטיוו?

שלמה'קע (לאכט הייז זיך אליין): גרונד-מאטיוו. שרה-לאה: בכלל, וואס דו זיצסט דארט אזוי לאנג. צביה: וואס הייסט לאנג, קורץ, ער וועט מיר פער-ווערען צו געהן דארטען, וואו מיינע עמפינדליכע בעגריפען דיקטירען מיר?

שלמה'קע (לאכט אין די פויסטען ארמין): קאנגרעס-ווערטער: גרונד-מאטיוו, עמפינדליכע בעגריפען.

צביה: הער נאך דא, ס'איז דאך מיר נישט גוט, גאט מיינער, מ'וועט דאך דארט פון איהם מאכען א קאזשעלע בארג. אויסגעשלאסען, מ'וועט איהם נישט אריינלאזען אהין, אבער וואס פאר א רעכט האט ער מיר צו שטערען מיין אקטועלע פריי-הייט?

שלמה'קע: אינדיווידועלע (לאכט).

צביה: אויף וואס פאר א פרינציפ קאן ער דאס בע-גרייפען? ער האט אין קיין פאל נישט געהאט קיין ארגאני-זאציאנס-רעכט אויף דעם. (שרייט וואס אמאל העכער) מיין גאט, כ'וועל דאך מיר א מעשה אנטהון. (ברעכט די הענד, קניפט זיך די באקען). ס'איז דאך בעסטעאלטעט, אך, פינסטערער, בארפארישער פאנא-טיום! (נאך א קליינע וועלט) וואס וויל ער מיר שטופען אין סע-פעראטיום, מאכען מיר פאר א פעסעמיסטקע, ס'וועט איהם נישט געלונגען.

שלמה'קע (אפארט): זי זעצט ווערטער, ווי א ברוקירער שטיינער, אזוי צוכמאליעט מען א לשון. רבנו-של-עולם.

צביה: אבער ווער האט איהם געזאגט, אז איך בין דארט דא? פון וואנען איז ער דאס ערפאהרען?

שלמה'קע (ציהט אויס דאס ווארט): ער-פאך-רען: רעדט זי מיר שוין גאר דייטשמעריש.

צביה (ברעכט די הענד): כ'וועל דאך דאס נישט אויסהאל-טען. וואס טהוט מען, וואס הויבט מען אן צו טהון, ער וועט דאך קאמפראמיטירען מיין געוויסען אויף די העכסטע אקטאווע. פון וואנען קומט דאס ענטפלעקונג צו איהם?

שרה-לאה (קוקט איהר אן א וועלטלע פערזאנלעכערט, ווי זי וואלט איהר נישט פערשטאנען): וואס?

שלמה'קע (לאכט): ענטפלעקונג.

צביה: ווער האט איהם דערזעהלט, אז איך בין...

שרה-לאה (ווייזט אויף שלמה'קען): פרעג איהם דעם תכשיט. כ'האב איהם געזאגט, אז כ'וועל דיר דערזעהלען. פון פריהער אן האלט ער נור אין איין מסרין אויף דיר.

צביה: ווער? דער פראנץ? דער פיפערנאטער? (לויפט צו איהם צו, וויל איהם שלאגען).

שלמה'קע (כאפט די גמרא פון טיש, דרעהט זי אויס צו איהר מיט'ן רוקען און זאמלעט זיך צו איהר): קומסטו דו אהער לייזטו, הערסטו דאמיט אטשעלעוועטש, דרעהסטו זיך איבער דריי מאל קאזשעליק.

שרה-לאה (שפרינגט אריין צווישען ביידע און שטויסט זי אים פון אנדערן אָב): מיט דער גמרא, תנא-בארטיק? א קלאג האסטו נאך דיר, דער נכמניק, (צו צביה'ן) לאז איהם אָב, ער איז דאך א בהמה.

צביה: זעה נאך דעם צלאפ. כ'ניאק?

שלמה'קע (רייזט זיך מיט צביה'ן): געה נישט אהיים אזוי שפעט, פיהר זיך נישט ארום מיט קיין יונגען, וועסט שוין קריגען פון טאטען, ווארט, (זינגט איהר נאך, קרומט איהר נאך ווי זי טאנצט) טאראמטאם טא, טאראם! אוי, וועסטו לייזען געשניטען. צביה'לע!

צביה: כ'לאך פון דיר, קיינער האָט קיין רעכט נישט מיין אַנטאָגאָניזם אונטערצודריקען.

שלמה'קע (לאַמט): אַנטאָגאָניזם, סעפּעראַטיזם. וואָס איז אַזוינס אַנטאָגאָניזם, זאָג מיר? כ'געה מיט דיר אין אַ געוועט, אַז דו ווייסט נישט, וואָס דו רעדסט. צי אינדיווידועלע פריי-הייט... ערקלעהר מיר, וואָס איז אַזוינס אינדיווידואל.

צביה: כ'ווייסט בעסער פון דיר. זעה נאָר, ער געהט מיר פּערהערען! פּראָפּעסאָר מיינער.

שלמה'קע: כ'לעג איין וויפּיל, אַז דו ווייסט נישט. הומיר-געהערקע, געהט אין די זומע אַריין. דו ווייסט גלייך מיט דער מאַמען. און אפשר ווייסט די מאַמע בעסער, (צו דער מוטער) מאַמע, וואָס איז אַזוינס אַנטאָגאָניזם, פעסימיזם, סעפּעראַטיזם.

צביה: זעהסט, ער מאַכט חזק פון דיר, דיין זעהנ-דעל.

שרה-לאה: כ'דאַרף דאָס גענייטיג וויסען. וואויל איז אייך, וואָס איהר ווייסט. פאַר מיר איז גענוג, אַז כ'ווייסט דאָס אַ (ווייזט אויף די קאַרטאָפּעל). כ'דאַרף אייך אַנגרייטען צו פרע-סען.

הערש-בער: (קומט אַריין): אַ, שוין דאָ די מכשפה, וואו ביזטו געווען ביז אַצונד? דו זאָלסט מיר שוין זאָגען, דו הערסט?

צביה: וואָס הייסט, וואו כ'בין געווען, כ'דאַרף וועמען אַפּגעבען ראַפּאָרט? איך פערשטעה נישט די פּראָגע, איך דאַרף וועמען רעפּאָרטירען?

שלמה'קע: אינסאַרמירען.

הערש-בער: יא, יא, איך בין אַ טאַטע, איך מוז עס וויסען. דו עסט מיין ברויט. כל-זמן דו ביזט ביי מיר, מוזטו

זיך אויפפיהרען ווי איך וויל, נישט ווי דו ווילסט. וואו ביזטו געווען, פרעג איך דיר??

צביה: וואו בין איך געווען? אין הומיר. איך בין עפּיס איינע? גאַנץ שענע, אַרענטליכע מענשען זענען דאָרט דאָ: די מינצאָווע, פייגענבויםאָווע, האַרטגלאַס מיט דער פרוי, די פריי-לין סעמיאַטיצקי.

הערש-בער: שענע, אַרענטליכע מענשען. זעה נאָר פון וועמען זי רעדט דאָ? אַזא יאָהר זאָלסטו האָבען מיט זיי צוואַ-מען. אָבער וואָס האָסטו געטהון דאָרט אַזוי לאַנג?

שלמה'קע: זי האָט געהאַפּעט.

הערש-בער: יא, כ'וויל וויסען, וואָס מ'טהוט ביז ערף אַ זייגער אין הומיר?

צביה (אין אַ נישט זיכערען טאָן): כ'האָב געלעזט אַ צייטונג.

שלמה'קע: ס'א ליגען. זי האָט געטאַנצט מיט קאוואַלע-

רען.

שרה-לאה: זעה נאָר, זעה נאָר דעם גאון, זיין דאגה.

הערש-בער: די מאַמע האָט שוין מורא פאַר איהר.

(צו צביה'ן) וואָלסט בעסער צוגעהאַלפּען דער מאַמען שיילען קאַרטאָפּעל מאַרגען אויף אַנאָיבערבייסען, נישט צוטראַטעווען די קאַמאַשען. (געהט צו איהר צו, חיל איהר אָננעהמען ביי אַ פּוס צו בעקוקען

די קאַמאַשען) אַ, זי האָט שוין קיין אַפּצאַטען נישט.

צביה (וועהרט זיך): כ'בין נישט קיין פערד, וואָס מ'דאַרף

מיר בעקוקען די קאַפּעטעס.

הערש-בער: דאָס ערשטע מאָל שענק איך דיר, נאָר

פֿון היינט מאָל אָן זאָלסטו מעהר אין הומיר אַריין נישט געהן.

צביה: וואָס? ווייסט איך וועל נישט געהן?

הערש-בער: מעהר געהסטו שוין נישט ביי מיר.

צביה (אין אַ פּעסטען טאָן): כ'וועל יאָ געהן! דו קאָנסט

מיר נישט פערוועהרען צו בעהערשען מיינע פרינציפען. כ'האָב
א גאַנץ אנדערען שטאַנדפונקט.
שלמה'קע: זי האָט אַנאָדער שטאַנדפונקט מיט פרינ-
ציפען.

הערש-בער: כ'זאָג, אַז דו וועסט נישט געהן.

צביה: כ'וועל יאָ געהן.

הערש-בער: כ'זאָג, אַז נישט. (קלאַפּט מיט דער פּויעסט אין
טיש אַרײַן) וועסט נישט געהן, ניין! ניין!

שרה-לאה: מ'וועט דאָך קומען צו לויפען אויף אייער
שוואַרץ וואונדער, שווייגט שטיל, זי וועט נישט געהן, זי וועט
נישט געהן, זי וועט נישט געהן. (צו צביה'ן) טהו איהם שוין
צוליב און זאָג איהם, אַז דו וועסט נישט געהן.

צביה: כ'וועל יאָ געהן, ער וועט דאָס קיינמאָל ביי מיר
נישט פועל'ן, ווי איך וועל וועלען.

הערש-בער (שריט און קלאַפּט אין טיש): וועסט נישט געהן.
ניין, וועסט נישט געהן!

צביה: כ'וועל יאָ געהן.

הערש-בער: וועסט נישט געהן!

צביה: כ'וועל יאָ געהן.

הערש-בער (גיסט אַ שפּרונג צו צו צביה'ן מיט די פּויעסטען, זי אַנט-
לויפט אין אַ צווייטען צימער, הערש-בער נאָך נאָך איהר, ס'הערט זיך באַלד פֿון
צווייטען צימער צביה'ס פליפענדיגע שטימע: געהאלד!)

שרה-לאה (לויפט אַרײַן אין צווייטען צימער. מ'הערט איהר שטימע
פֿון דאָרטען): וואָס ווילסטו פֿון איהר האַבען, גולן!

הערש-בער (קומט אַרײַן אַ פֿערסאָפּעטער, אויף איהם זענען צעוואָר.
פֿען אַ היבש ביסעל לאַנגע האָר): איך וועל איהר ווייזען אַ הומיר.

שרה-לאה (קומט אַרײַן): אַ געברעכעניש אין די הענד
אַרײַן, די גאַנצע האָר פֿון קאַפּ האָט ער איהר אויסגעריסען,

אַ טאַטע צום טיש. מערדער! אַזוי לערענט מען אַ קינד? (זי
האַלט זיך צו די פֿינגער פֿון די הענד) ער האָט מיר שיער די פֿינגער
אויסגעבראַכען. (שאַקעלט מ'ט'ן קאַפּ) אַנטקעגען וואָס—ס'איז מיר
גוט.

הערש-בער: כ'קום צו אַהין, לאַזען זיי מיר גאַרנישט
אַרײַן, אַ באַנדע לאַבעסעס דאָס איז! מאַכען נאָך פֿון מיר
חוזק, קומט צו עפעס אַ מויד, דער טייוועל ווייסט זי ווער זי
איז, און זאָגט צו מיר: רב יוד, אפשר וועט איהר געהן מיט
מיר אַ פּאַלקע? טפּוי זאָלען זיי ווערען! אַרענטליכע מענשען,
זאָגט זי, קומען אַהין, אַזוי אַרענטליך ווי זי איז, לאַבעסעס האָב
זיי אַ שוואַרץ יאָהר!

שלמה'קע (געהט צו צום פּאַטער, קלויבט אַב פֿון איהם די אויס-
געריסענע האָר פֿון דער באָרד, פֿון די קלאַפּעס, דרעהט מיט'ן קאַפּ, בלייבט
שטעהן אומעטיג).

שרה-לאה: האָסט גוט אָנגעמאַכט. זוהנעלע. נאָ, זעה!
הערש-בער (גיסט אַ בליק אויף די האָר, בלייבט שטעהן נידערגע-
שלאָגען).

צביה (לויפט אַרײַן, די האָר זענען צופּלאַסען און שרייט נישט מיט
איהר קול): כ'וועל געהן, כ'וועל געהן!

הערש-בער (ווערט אויפגערעגט, הויבט אָן קלאַפּען אין טיש און
שרייען מיט אַ הייזעריג קול): ניין, וועסט נישט געהן אין הומיר אַרײַן,
וועסט נישט געהן, וועסט נישט געהן!

צביה: כ'וועל יאָ געהן, כ'וועל יאָ געהן.

הערש-בער: ניין! וועסט נישט געהן!

שרה-לאה: לאַז שוין זיין שטיל, מ'וועט דאָך אויפ-
וועקען די גאַנצע גאַס.

פּאַליציסט (קומט אַרײַן): טשטאָ טוט זאָ שום?

הערש-בער (כאַפּט אַראָב דאָס היטעל און בלייבט שטעהן אין

יארמאָלקע מיט שרעק און הלנעה: **הע, הע, טוט קריטשיט, שאַ**
שרייט נישט אזוי, ביזט אַ מבין, וואָס פאַר אַ לאַרם זיי מאַכען.
 (סמייכלט הניפה-דיג, גלעט דעם פאליציסט איבער'ן אַקסעל) **ניטשעוואָ,**
ניטשעוואָ, (צו שרה-לאה.) רוק איהם עפּיס אין יד אַריין
 (שרה-לאה זוכט אין די טאַשען) **ניטשעוואָ. לאַז זיין שטיל, שאַ!**
ש-ש-ש!

פאַרהאַנג.

דרוק-פעהלער.

א חוץ עטליכע קליינע פעהלערן אין דער פונקטאציע,
 העלבע קענען לייכט אויסגעפערט ווערען דורכ'ן לעזער
 זעלבסט, מאכען מיר אויפמערקזאם נאך אויף פאָלגענדע
 אויספערונגען.

ווייט	שורה	אנשטאט	דאָרף זיין
1	(פארטרכלאט) 5	יובעליאום	יובילעאום
3	(פארווארט) 3	אין	און
11	17	קומסטו דו	קומסטו צו
"	18	א משעלעוועטש	א משעלעמעטש
12	25	רעפארטירען	רעפארטירען
13	צעווישען 9-10	פעהלט דער זאץ	עביה: ווייסט, וואס איך האב געטון?
14	3	זי האט אנ'אנדער שטאנד- פונקט מיט פרינציפען	זי האט אנ'אנדערן שטאנדפונקט — א שטאנדפונקט מיט פרינציפען
16	4	רוק איהם עפעס	רוק איהם אריין עפעס

יארמאָלע מיט שרעק און הִנֵּחַ: הַע, הַע, טוט קריטשיט, שאַ, שרייט נישט אַזוי, ביזט אַ מבין, וואָס פאַר אַ לאַרם זיי מאַכען, (סמייכלט הניפה דיג, גלעט דעם פאָליציסט איבערין אַקסעל) נישטשעוואָ, נישטשעוואָ, (צו שרה-לאה) רוק איהם עפּיס אין יד אַריין (שרה-לאה זוכט אין די טאַשען) נישטשעוואָ. לאָז זיין שטיל, שאַ! ש-ש-ש!

פאַרהאַנג.

דרוק-פּענהלער.

א חוץ עטליכע קליינע פּענהלערן אין דער פונקטאציע, וועלכע קענען לייכט אויסגעפּעסערט ווערען דורכ'ן לעזער זעלבסט, מאכען מיר אויפּמערקזאם נאך אויף פאַלגענדע אויספּעסערונגען.

ווייט	שורה	אנשטאט	דארף זיין
1	(פאדערבלאט) 5	יובעליאום	יובילעאום
3	(פארווארט) 3	אין	און
11	17	קומסטו דו	קומסטו צו
"	18	א טשעלעוועטש	א טשעלעמעטש
12	25	רעפארטירען	רעפארמירען
13	צעווישען 9-10	פעהלט דער זאץ	צביה: ווייסט, וואס איך האב געטהון?
14	3	זי האט אנ'אנדער שטאנד-פונקט מיט פרינציפען	זי האט אנ'אנדערן שטאנדפונקט — א שטאנדפונקט מיט פרינציפען
16	4	רוק איהם עפעס	רוק איהם אריין עפעס

